Overwegende dat deze garanties niet meer bestaan wanneer de gedetacheerde werknemer ter beschikking van een derde onderneming wordt gesteld;

Overwegende dat de werknemer en de werkgever op deugdelijke wijze in kennis moeten worden gesteld van de voorwaarden waarvan de verdere toepassing van de wettelijke regeling van het uitzendende land op de gedetacheerde werknemer afhankelijk is;

Handelend overeenkomstig artikel 80, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 1408/71,

BESLUIT:

1. De artikelen 14, lid 1, sub a), of 14 ter, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 zijn eveneens van toepassing op een aan de wettelijke regeling van een Lid-Staat onderworpen werknemer die in deze Lid-Staat waar de onderneming haar zetel of vaste inrichting heeft, in dienst wordt genomen, met het oogmerk om te worden gedetacheerd hetzij op het grondgebied van een andere Lid-Staat, hetzij aan boord van een zeeschip dat onder de vlag van een andere Lid-Staat vaart, mits:

   a) er gedurende zijn detachering een organische band tussen deze onderneming en de werknemer bestaat;

   b) deze onderneming haar activiteiten gewoonlijk uitoefent op het grondgebied van de eerste Lid-Staat, dat wil zeggen dat, in het geval van een onderneming waarvan de activiteiten bestaan in het tijdelijk ter beschikking stellen van personeel aan andere ondernemingen, dit personeel doorgaans ter beschikking van op het grondgebied van die Lid-Staat gevestigde exploitanten wordt gesteld, met het oog op tewerkstelling op dat grondgebied.

2. De artikelen 14, lid 1, sub a), of 14 ter, lid 1, zijn niet van toepassing wanneer de werknemer door de onderneming waarbij hij is gedetacheerd, ter beschikking van een andere onderneming wordt gesteld.

3. Het orgaan van een Lid-Staat waarbij een verzoek tot toepassing van genoemde artikelen 14, lid 1, sub a), of 14 ter, lid 1, wordt ingediend in de bij dit besluit bedoelde gevallen, stelt de betrokken onderneming en werknemer op deugdelijke wijze in kennis van de voorwaarden waarvan de verdere toepassing van de wettelijke regeling van het uitzendende land op de gedetacheerde werknemer afhankelijk is, met name van het bepaalde in punt 2.

4. Dit besluit, dat Besluit nr. 113 van 28 februari 1980 vervangt, wordt bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen.* Het treedt in werking met ingang van de eerste dag van de maand volgende op zijn bekendmaking.

De Voorzitter
van de Administratieve Commissie

G. SCHROEDER

BESLUIT Nr. 129

van 17 oktober 1985

betreffende de toepassing van de artikelen 77, 78 en 79, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en van artikel 10, lid 1, sub b) ii), van Verordening (EEG) nr. 574/72

(86/C 141/07)

DE ADMINISTRATIEVE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN VOOR DE SOCIALE ZEKERHEID VAN MIGRERENDE WERKNEMERS,

Gelet op artikel 81, sub a), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 op grond waarvan zij tot taak heeft alle vraagstukken van administratieve of interpretatieve aard, voortvloeiende uit de bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en latere bepalingen, te behandelen,

Overwegende dat Besluit nr. 122 van 20 april 1983 moet worden gewijzigd in verband met het door het Hof van Justitie in de zaak 320/82 gewezen arrest;

Overwegende dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, hierna genoemd het „Hof van Justitie", bij arrest 733/79 van 12 juni 1980 voor recht heeft verklaard:

„Artikel 77, lid 2, sub b) i), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad moet aldus worden uitgelegd, dat het recht op kinderbijslagen ten laste van de Staat op het grondgebied waarvan de rechthebbende op een invaliditeitspensioen woont, niet het recht op hogere kinderbijslagen doet vervallen, dat voordien ten laste van een andere Lid-Staat is verkregen.

Wanneer het daadwerkelijk ontvangen bedrag der kinderbijslagen in de Lid-Staat van woonplaats lager is dan de bijslagen overeenkomstig de wettelijke regeling van de andere Lid-Staat heeft de werknemer tegenover het bevoegde orgaan van laatstbedoelde Staat recht op aanvullende bijslagen ten belope van het verschil tussen de twee bedragen.".

Overwegende dat het Hof van Justitie bij arrest 807/79 van 9 juli 1980 voor recht heeft verklaard:

„Artikel 78, lid 2, sub b) i), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 moet aldus worden uitgelegd, dat het recht op uitkeringen ten laste van de Staat op het grondgebied waarvan de wees aan wie zij zijn toegekend, woonplaats heeft, het recht op hogere uitkeringen, dat eerder uitsluitend ingevolge de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat is verkregen, niet doet vervallen. Wanneer het in de Lid-Staat van woonplaats daadwerkelijk ontvangen bedrag van de uitkeringen lager is dan dat van de uitkeringen krachtens de wetgeving van de andere Lid-Staat alleen, heeft de wees tegenover het bevoegde orgaan van deze laatste Staat recht op een aanvullende uitkering ten belope van het verschil tussen de twee bedragen.";

Overwegende dat het Hof van Justitie bij arrest 100/78 van 6 maart 1979 voor recht heeft verklaard:

„1. In de zin van artikel 79, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad wordt het recht op bijslagen voor kinderen die ten laste komen van de vader die uit hoofde van de wettelijke regeling van een Lid-Staat pensioentrekker is, niet geschorst indien de moeder niet daadwerkelijk recht heeft op dezelfde bijslagen uit hoofde van de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat wegens de door haar verrichte beroepswerkzaamheden, omdat enkel de vader als gezinshoofd wordt erkend of, in alle geval, omdat niet is voldaan aan de voorwaarden voor toekenning van het recht op uitkering van de bijslagen aan de moeder.

2. Artikel 79, lid 3, is slechts toepasselijk tot het bedrag dat op grond van verrichte beroepswerkzaamheden daadwerkelijk wordt ontvangen.";

Overwegende dat het Hof van Justitie bij arrest 320/82 van 24 november 1983 voor recht heeft verklaard:

„De artikelen 77 en 78 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 moeten aldus worden uitgelegd, dat wanneer de overleden vader aan de wetgeving van verschillende Lid-Staten onderworpen is geweest, de toekenning van een wezenpensioen krachtens de wetgeving van de volgens genoemde bepalingen bevoegde Lid-Staat het recht op hogere wezenuitkeringen krachtens de enkele wetgeving van een andere Lid-Staat niet teniet doet gaan. Wanneer het werkelijk ontvangen uitkeringsbedrag in de eerste Lid-Staat lager is dan het uitkeringsbedrag ingevolge de enkele wetgeving van de andere Lid-Staat, heeft de wees tegenover het bevoegde orgaan van laatstbedoelde Lid-Staat aanspraak op een aanvulling, gelijk aan het verschil tussen de twee bedragen.";

Overwegende dat de samenloop van prestaties kan voortvloeien uit een feit dat volgens de wetgeving van een Lid-Staat een recht op prestaties doet ontstaan voor ten laste van pensioengerechtigden komende kinderen of voor wezen die reeds uit hoofde van de wetgeving van een andere Lid-Staat recht hebben op prestaties; dat zulks het geval is bij het verrichten van beroepswerkzaamheden, het ontstaan van een recht op pensioen in het woonland of een verandering van de woonplaats van de pensioengerechtigden of de wezen;

Overwegende dat de samenloop van prestaties ook kan voortvloeien uit een feit waardoor een recht op uitkeringen krachtens de wetgeving van een Lid-Staat overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 77 en 78 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en op uitkeringen uit hoofde van de enkele wetgeving van een andere Lid-Staat ontstaat;

Overwegende voorts dat de samenloop van bijslagen verschuldigd krachtens de artikelen 77 of 78 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en van uit anderen hoofde verschuldigde gezins- of kinderbijslagen wordt beheerst enerzijds door artikel 79, lid 3, van genoemde verordening, wanneer het recht op gezins- of kinderbijslagen voortvloeit uit het verrichten van beroepswerkzaamheden en anderzijds door artikel 10, lid 1, sub b) ii), van Verordening (EEG) nr. 574/72, wanneer het recht op gezins- of kinderbijslagen niet afhankelijk is van voorwaarden inzake verzekering of arbeid; dat de in deze bepalingen neergelegde voorschriften in wezen dezelfde zijn; dat er derhalve aanleiding bestaat bij de toepassing van genoemd artikel 10, lid 1, sub b) ii), rekening te houden met de door het Hof van Justitie aan genoemd artikel 79, lid 3, gegeven interpretatie;

Overwegende dat het voor de uitvoering van de arresten van het Hof van Justitie met betrekking tot de artikelen 77, 78 en 79 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 noodzakelijk is de gevallen vast te stellen waarin een aanvulling moet worden betaald en de procedures voor de vaststelling van deze aanvulling en de verplichtingen van de instellingen nader te regelen.

Handelend overeenkomstig artikel 80, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 1408/71,

BESLUIT:

1. Wanneer het bedrag van de bijslagen als bedoeld in artikel 77, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 dat de rechthebbende op een pensioen, verschuldigd krachtens de wetgeving van een Lid-Staat waar hij woonde, genoot, hoger is dan het bedrag van de bijslagen dat hij geniet krachtens de wetgeving van een andere Lid-Staat, die eveneens een pensioen verschuldigd is, waarheen hij zijn woonplaats heeft overgebracht, wordt artikel 77, lid 2, overeenkomstig het bepaalde in punt 5 van dit besluit aldus toegepast dat het recht op bijslagen op grond van de wetgeving van de eerste Lid-Staat blijft bestaan voor

zover het bedrag van deze bijslagen hoger is dan dat van de krachtens de wetgeving van het nieuwe woonland werkelijk ontvangen bijslagen.

2. Wanneer het bedrag van de bijslagen als bedoeld in artikel 78, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1408/71, die krachtens de wetgeving van een Lid-Staat waren toegekend voor een wees die in deze Staat woonde, hoger is dan het bedrag van de bijslagen die voor deze wees verschuldigd zijn krachtens de wetgeving van een andere Lid-Staat waarheen hij zijn woonplaats heeft overgebracht, wordt artikel 78, lid 2, overeenkomstig het bepaalde in punt 5 van dit besluit aldus toegepast dat het recht op bijslagen krachtens de wetgeving van de eerste Lid-Staat blijft bestaan voor zover het bedrag van deze bijslagen hoger is dan dat van de krachtens de wetgeving van het nieuwe woonland werkelijk ontvangen bedragen.

3. Wanneer het bedrag van de bijslagen voor wezen of kinderen ten laste van pensioen- of rentetrekkers verschuldigd krachtens de enkele wetgeving van een Lid-Staat hoger is dan het bedrag van de bijslagen verschuldigd krachtens de wetgeving van een andere volgens het bepaalde in de artikelen 77 en 78 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 bevoegde Lid-Staat, blijft het recht op bijslagen krachtens de wetgeving van de eerste Lid-Staat overeenkomstig het in punt 5 van dit besluit bepaalde bestaan, voor zover het bedrag van deze bijslagen hoger is dan dat van de krachtens de wetgeving van de tweede Lid-Staat werkelijk ontvangen bijslagen.

4. Artikel 79, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 10, lid 1, sub b (ii), van Verordening (EEG) nr. 574/72 worden overeenkomstig het bepaalde in punt 5 van dit besluit aldus toegepast dat het recht op bijslagen verschuldigd krachtens de wetgeving van een Lid-Staat op grond van artikel 77, lid 2, of artikel 78, lid 2, slechts wordt geschorst tot het bedrag van de ingevolge de wetgeving van een andere Lid-Staat werkelijk ontvangen gezins- of kinderbijslagen wegens het verrichten van beroepswerkzaamheden.

5. In de in de punten 1, 2, 3 en 4 bedoelde gevallen kent het bevoegde orgaan van de eerste Lid-Staat een aanvulling toe op de krachtens de wetgeving van de tweede Lid-Staat verleende bijslagen ten belope van het verschil tussen het bedrag van de werkelijk ontvangen bijslagen krachtens de wetgeving van de tweede Lid-Staat en het bedrag van de bijslagen verschuldigd krachtens de wetgeving van de eerste Lid-Staat.

   Bij de vaststelling van deze aanvulling wordt uitsluitend rekening gehouden met kinderen of wezen waarvoor recht bestond voordat de woonplaats werd overgebracht, beroepswerkzaamheden werden verricht of een nieuw recht op bijslagen was ontstaan overeenkomstig de wetgeving van een tweede Lid-Staat, of waarvoor een feit een recht doet ontstaan op bijslagen krachtens de enkele wetgeving van een Lid-Staat en overeenkomstig de Gemeenschapsbepalingen krachtens de wetgeving van een andere Lid-Staat. Deze aanvulling wordt zolang toegekend als wordt voldaan aan de bij de wetgeving van de eerste Lid-Staat vastgestelde voorwaarden voor het recht op bijslagen. Wanneer niet meer aan de bij de wetgeving van de tweede Lid-Staat vastgestelde voorwaarden wordt voldaan, betaalt de eerste Lid-Staat in plaats van de aanvulling het volledige bedrag van de bijslagen waarop krachtens de wetgeving van laatstbedoelde Staat nog recht bestaat.

6. Het bedrag van de aanvulling wordt voor de eerste keer vastgesteld uiterlijk na het verstrijken van een periode van twaalf maanden na het ontstaan van het recht op bijslagen in de tweede Lid-Staat. Daarna geschiedt de vaststelling van de aanvulling ten minste om de twaalf maanden. Wanneer de wetgeving van een Lid-Staat bepaalt dat voor de toekenning van de bijslagen een aanvraag moet worden ingediend, dient voor de toekenning van de aanvulling eveneens een aanvraag te worden ingediend.

7. Het bevoegde orgaan of de bevoegde organen van de tweede Lid-Staat stellen het bevoegde orgaan of de bevoegde organen van de eerste Lid-Staat onverwijld in kennis van de datum waarop het recht krachtens de door deze organen toegepaste wetgeving is ontstaan, alsmede van de aard en de hoogte van de bijslagen.

   Na het verstrijken van de in punt 6 bedoelde periode stellen het orgaan of de organen van de tweede Lid-Staat het orgaan of de organen van de eerste Lid-Staat op de hoogte van de juiste bedragen van de bijslagen, die door het orgaan of de organen van de tweede Lid-Staat in de verstreken periode zijn betaald.

8. Wanneer het bedrag van de aanvulling is vastgesteld, wordt deze verleend overeenkomstig de bepalingen betreffende de betrokken bijslagen van de wetgeving van de eerste Lid-Staat en die van de Verordeningen (EEG) nr. 1408/71 en (EEG) nr. 574/72.

9. Na het verstrijken van de in punt 6 bedoelde periode stelt het orgaan of stellen de organen van de eerste Lid-Staat de gerechtigde in kennis van het besluit tot toekenning of afwijzing van een aanvulling onder vermelding van:

   a) het bedrag van de krachtens de wetgeving van deze Lid-Staat verschuldigde bijslagen,

   b) het bedrag van de krachtens de wetgeving van de andere Lid-Staat werkelijk betaalde bijslagen en

   c) eventueel, het bedrag van de aanvulling.

10. Bij de vergelijking van de bedragen van de bijslagen voor de toepassing van punt 9 geldt de omrekeningskoers overeenkomstig artikel 107, leden 1, 2 en 3, van Verordening (EEG) nr. 574/72.

    Voor de uitvoering van dit besluit maken de organen gebruik van de voor de hoofdstukken 7 en 8 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 vastgestelde formulieren waaraan eventueel andere door de betrokken organen noodzakelijk geachte informatie wordt toegevoegd.

11. Dit besluit, dat Besluit nr. 122 van 20 april 1983 vervangt, wordt bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen.*
    Het treedt in werking op de eerste dag van de maand volgende op de bekendmaking ervan in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen.*

De Voorzitter
van de Administratieve Commissie

G. SCHROEDER

BESLUIT Nr. 131

van 3 december 1985

betreffende de strekking van artikel 71, lid 1, sub b) ii), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad inzake het recht op werkloosheidsuitkeringen voor werknemers die geen grensarbeiders zijn en tijdens het verrichten van hun laatste werkzaamheden op het grondgebied van een andere dan de bevoegde Lid-Staat woonden

(86/C 141/08)

DE ADMINISTRATIEVE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN VOOR DE SOCIALE ZEKERHEID VAN MIRGRERENDE WERKNEMERS,

Gelet op artikel 81, sub a), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 op grond waarvan zij tot taak heeft alle vraagstukken van interpretatieve aard, voortvloeiende uit de bepalingen van de Verordeningen (EEG) nr. 1408/71 en (EEG) nr. 574/72 van de Raad, te behandelen,

Gesteld voor de vraag welke werknemers in artikel 71, lid 1, sub b) ii), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 worden bedoeld,

Overwegende dat de uitdrukkelijk in Besluit nr. 94 van 24 januari 1974 vermelde categorieën werknemers dienen te worden uitgebreid en dat dit besluit dientengevolge dient te worden gewijzigd;

Overwegende dat in artikel 71 van deze verordening bijzondere voorschriften worden gegeven betreffende de toekenning en toerekening van werkloosheidsuitkeringen voor werklozen die tijdens het verrichten van hun laatste werkzaamheden op het grondgebied van een andere dan de bevoegde Lid-Staat woonden;

Overwegende dat de beslissende factor voor de toepassing van het gehele artikel 71 het feit is dat de betrokkene tijdens het verrichten van zijn laatste werkzaamheden op het grondgebied van een andere Lid-Staat woonde dan die waarvan de wetgeving op hem van toepassing was, welke niet noodzakelijkerwijze dezelfde behoeft te zijn als de Lid-Staat op het grondgebied waarvan hij werkzaam was;

Overwegende dat volgens de in artikel 1, sub h), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 gegeven definitie onder „woonplaats" wordt verstaan de normale verblijfplaats, terwijl sub i) van hetzelfde artikel het begrip „verblijfplaats" wordt gedefinieerd als tijdelijke verblijfplaats;

Overwegende dat wordt aangenomen dat de werknemers als bedoeld in de artikelen 14, lid 1, en 14 ter, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 op het grondgebied van de bevoegde Lid-Staat wonen, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd;

Overwegende dat uit het bepaalde in artikel 1, sub b) en c), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 voortvloeit dat grensarbeiders en seizoenarbeiders hun woonplaats hebben in een ander land dan het land waar zij werken, dat op grond van artikel 13, lid 2, sub a), van genoemde verordening het bevoegde land is, en dat het derhalve niet aan twijfel onderhevig is dat deze werknemers onder artikel 71 van voornoemde verordening vallen;

Overwegende dat de categorieën werknemers als bedoeld in artikelen 13, lid 2, sub c), en 14, lid 2, sub a) en b), en lid 3, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 in bepaalde gevallen op het grondgebied van een andere Lid-Staat kunnen wonen dan de Staat die ingevolge deze artikelen als bevoegd is aangewezen;

Overwegende dat voor de categorieën werknemers als bedoeld in genoemde artikelen 13, lid 2, sub c), en 14, lid 2, sub a) en b), en lid 3, de vraag op het grondgebied van welke Staat deze werknemers hun woonplaats hebben van geval tot geval moet worden onderzocht; dat dit onderzoek voor de in artikel 14, lid 2, sub a) en b), bedoelde werknemers reeds in verband met hun aansluiting moet geschieden;